Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. liepos 26 d.*

„Apeliacinis skundas – Transportas – Direktyva 2010/40/ES – Kelių transporto intelektinių transporto sistemų diegimas – 7 straipsnis – Įgaliojimų suteikimas Europos Komisijai – Ribos – Deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 885/2013 – Informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugų teikimas – Deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 886/2013 – Duomenys ir procedūros, skirtos naudotojams nemokamai su kelių sauga susijusiai minimaliai universaliai eismo informacijai teikti – SESV 290 straipsnis – Aiškus įgaliojimų delegavimo tikslų, turinio, taikymo srities ir trukmės apibrėžimas – Atitinkamos srities esminė nuostata – Kontrolės įstaigos įsteigimas“

Byloje C-696/15 P

dėl 2015 m. gruodžio 23 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Čekijos Respublika, atstovaujama M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller ir J. Pavliš,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Komisijai, atstovaujamai A. Bouchet, P. J. O. Van Nuffel, J. Hottiaux ir Z. Malůšková, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz (pranešėjas), teisėjai E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe ir C. Lycourgos,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. spalio 19 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2016 m. gruodžio 21 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: čekų.

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu Čekijos Respublika prašo Teisingumo Teismo panaikinti 2015 m. spalio 8 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Čekijos Respublika / Komisija* (T-659/13 ir T-660/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:771, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis atmetė jos du ieškinius, kuriais, kiek tai susiję su byla T-659/13, buvo prašoma panaikinti 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos deleguotąjį reglamentą (ES) Nr. 885/2013, kuriuo papildomos Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/40 (ITS direktyva) nuostatos dėl informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugų teikimo (OL L 247, 2013, p. 1), ir subsidiariai panaikinti Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 3 straipsnio 1 dalį, 8 straipsnį ir 9 straipsnio 1 dalies a punktą, o kiek tai susiję su byla T-660/13, prašoma panaikinti 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos deleguotąjį reglamentą (ES) Nr. 886/2013, kuriuo Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2010/40/ES papildoma nuostatomis dėl duomenų, kurių reikia, kad vartotojams, kai įmanoma, nemokamai galima būtų teikti su eismo sauga susijusią būtinąją universalią eismo informaciją, ir tos informacijos teikimo procedūrų (OL L 247, 2013, p. 6), ir subsidiariai panaikinti Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 5 straipsnio 1 dalį, 9 straipsnį ir 10 straipsnio 1 dalies a punktą.

Teisinis pagrindas

Direktyva 2010/40/ES

2 Iš 2010 m. liepos 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/40/ES dėl kelių transporto ir jo sąsajų su kitų rūšių transportu srities intelektinių transporto sistemų diegimo sistemos (OL L 207, 2010, p. 1) 1 straipsnio 1 ir 2 dalių matyti, kad joje nustatoma sistema, skirta intelektinių transporto sistemų (ITS) koordinuotam diegimui ir naudojimui Europos Sąjungoje paremti, visų pirma tarp valstybių narių, nustatomos šiuo tikslu būtinos bendrosios sąlygos ir numatomas specifikacijų parengimas siekiant imtis veiksmų jos 2 straipsnyje nurodytose prioritetinėse srityse ir atitinkamai parengti būtinas normas.

3 Šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje sukonkretinamos prioritetinės sritys siekiant parengti ir naudoti specifikacijas ir standartus.

4 Minėtos direktyvos 3 straipsnyje „Prioritetiniai veiksmai“ numatyta:

„Prioritetinių sričių rengiant ir naudojant specifikacijas bei standartus, kaip nustatyta I priede, prioritetiniai veiksmai:

<…>

c) duomenys ir procedūros, skirtos naudotojams nemokamai teikti, kai įmanoma, su kelių sauga susijusiai minimaliai universaliai eismo informacijai;

<…>

e) informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugų teikimas;

<…>“

5 Tos pačios direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje ITS apibrėžiamos kaip sistemos, kuriose taikomos informacinės ir ryšių technologijos, kurios taikomos kelių transportui, įskaitant infrastruktūrą, transporto priemones ir naudotojus, ir eismo valdymui bei judumo valdymui, taip pat sąsajoms su kitų rūšių transportu.

6 Direktyvos 2010/40 4 straipsnio 17 punkte „specifikacija“ apibrėžiama kaip „privaloma priemonė, kuria nustatomos nuostatos, apimančios reikalavimus, procedūras ir kitas atitinkamas taisykles“.

7 Šios direktyvos 5 straipsnio „ITS diegimas“ 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės imasi priemonių, būtinų užtikrinti, kad diegiant ITS prietaikas ir paslaugas joms, laikantis II priede nustatytų principų, būtų taikomos Komisijos pagal 6 straipsnį patvirtintos specifikacijos. Tai neturi įtakos kiekvienos valstybės narės teisei spręsti dėl tokių prietaikų ir paslaugų įdiegimo jos teritorijoje. Dėl šios teisės nėra pažeidžiami bet kurie įstatymo galią turintys teisės aktai, priimti pagal 6 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą.“

8 Šios direktyvos 6 straipsnyje „Specifikacijos“ nustatyta:

„1. Pirmiausia Komisija priima specifikacijas, būtinas ITS diegimo ir operacinio naudojimo suderinamumui, sąveikai ir tęstinumui užtikrinti vykdant prioritetinius veiksmus.

<…>

4. Atitinkamais atvejais ir priklausomai nuo specifikacijos srities į specifikaciją įtraukiama viena ar kelios šių rūšių nuostatos:

a) funkcinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų vaidmenį ir informacijos srautą tarp jų;

b) techninės nuostatos, kurios numato technines priemones funkcinėms nuostatoms įvykdyti;

c) organizacinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius įsipareigojimus;

d) paslaugų teikimo nuostatos, kurios apibūdina įvairius paslaugų lygius ir jų turinį, susijusį su ITS prietaikomis ir paslaugomis.

5. Nepažeidžiant procedūrų pagal Direktyvą 98/34/EB, specifikacijose atitinkamais atvejais nustatomos sąlygos, kuriomis valstybės narės, pranešusios Komisijai, gali nustatyti papildomas ITS paslaugų teikimo taisykles visoje savo teritorijoje ar jos dalyje, jeigu tos taisyklės netrukdo sąveikai.

6. Atitinkamais atvejais specifikacijos grindžiamos 8 straipsnyje nurodytais standartais.

Specifikacijose atitinkamais atvejais numatomas atitikties įvertinimas, laikantis Sprendimo Nr. 768/2008/EB.

Specifikacijos turi atitikti II priede pateiktus principus.

<…>“

9 Tos pačios direktyvos 7 straipsnio „Deleguoti [teisės] aktai“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Komisija pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 290 straipsnį gali priimti deleguotus teisės aktus, susijusius su specifikacijomis. Priimdama tokius deleguotus teisės aktus, Komisija veikia, laikydamasi atitinkamų šios direktyvos nuostatų, visų pirma 6 straipsnio ir II priedo.

2. Dėl kiekvieno prioritetinio veiksmo priimamas atskiras deleguotas teisės aktas.“

Deleguotasis reglamentas Nr. 885/2013

10 Kaip nurodyta jo 1 straipsnyje, Deleguotuoju reglamentu Nr. 885/2013 „nustatomos specifikacijos, kurių reikia, kad būtų užtikrintas suderinamumas, sąveika ir tęstinumas Sąjungos lygmeniu diegiant ir naudojant informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugas“ pagal Direktyvą 2010/40 ir „jis taikomas transeuropiniame kelių tinkle teikiamoms informavimo paslaugoms“.

11 Šio reglamento 3 straipsnyje, susijusiame su reikalavimais dėl informavimo paslaugų teikimo, nustatyta:

„1. Valstybės narės nurodo vietoves, kuriose dėl eismo ir saugumo sąlygų reikia įdiegti informavimo apie saugias stovėjimo aikšteles paslaugas.

Jos taip pat nustato prioritetines zonas, kuriose bus teikiama dinaminė informacija.

2. Informavimo paslauga teikiama laikantis 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų.“

12 Šio reglamento 8 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės paskiria nacionalinę įstaigą, kuri vertina, ar paslaugų teikėjai, stovėjimo aikštelių operatoriai ir kelių valdytojai laikosi 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Ta įstaiga yra nešališka ir nuo jų nepriklausoma.

Dvi arba daugiau valstybių narių gali paskirti bendrą šių reikalavimų laikymosi vertinimo jų teritorijose kompetentingą regioninę įstaigą.

Apie paskirtąsias įstaigas valstybės narės praneša Komisijai.

2. Visi paslaugų teikėjai paskirtosioms įstaigoms pateikia deklaraciją, kurioje nurodo, kad laikosi 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų.

Deklaracijoje nurodoma tokia informacija:

a) duomenys, kurie pagal 4 straipsnį surinkti apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas, įskaitant informavimo paslaugos aprėpiamų stovėjimo vietų procentinę dalį;

b) informavimo paslaugų teikimo naudotojams būdai;

c) dinaminės informavimo apie saugias stovėjimo vietas paslaugų aprėptis;

d) suteiktos informacijos kokybė ir prieinamumas, prieigos prie informacijos punktas ir informacijos teikimo formatas.

3. Paskirtosios įstaigos atsitiktine tvarka patikrina tam tikro skaičiaus viešųjų ir privačiųjų stovėjimo aikštelių operatorių deklaracijų tikslumą ir paprašo pateikti atitikties 4–7 straipsniuose nustatytiems reikalavimams įrodymą.

Paslaugos kokybė taip pat gali būti vertinama naudojant naudotojų pateiktus atsiliepimus.

Paskirtosios įstaigos atitinkamoms nacionalinėms institucijoms kasmet pateikia pateiktų deklaracijų ir atsitiktine tvarka atliktų patikrinimų rezultatų ataskaitą.“

Deleguotasis reglamentas Nr. 886/2013

13 Deleguotuoju reglamentu Nr. 886/2013, kaip nurodyta jo 1 straipsnyje, „nustatomos specifikacijos, būtinos suderinamumui, sąveikumui ir tęstinumui užtikrinti diegiant ir naudojant duomenis ir procedūras, kurių reikia, kad pagal Direktyvą 2010/40/ES Sąjungos lygiu vartotojams, kai įmanoma, nemokamai galima būtų teikti su eismo sauga susijusią būtinąją universalią eismo informaciją. Jis taikomas teikiant su eismo sauga susijusios būtinosios universalios eismo informacijos paslaugas transeuropiniame kelių tinkle“.

14 Šio reglamento 5 straipsnyje, kuriame reglamentuojamas informavimo paslaugos teikimas, nustatyta:

„1. Valstybės narės nustato transeuropinio kelių tinklo ruožus, kuriuose, atsižvelgiant į eismo ir saugos sąlygas, reikia diegti su eismo sauga susijusios būtinosios universalios eismo informacijos paslaugą.

Apie šiuos kelių ruožus jos informuoja Komisiją.

2. Informacijos paslauga teikiama laikantis 6–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų.“

15 Minėto reglamento 9 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Valstybės narės paskiria nešališką ir nepriklausomą nacionalinę įstaigą, kuri vertina, ar viešieji ir privatūs kelių valdytojai, paslaugų teikėjai ir eismo informacijos transliuotojai laikosi 3–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Dvi arba daugiau valstybių narių gali paskirti bendrą šių reikalavimų laikymosi vertinimo jų teritorijose kompetentingą įstaigą.

Paskirtas nacionalines įstaigas valstybės narės praneša Komisijai.

2. Viešieji ir privatūs kelių valdytojai, paslaugų teikėjai ir eismo informacijos transliuotojai paskirtoms nacionalinėms įstaigoms pateikia savo identifikavimo duomenis, savo teikiamos informacijos paslaugos aprašą ir deklaraciją, kad laikomasi 3–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų.

Deklaracijoje, kai taikoma, turi būti šie elementai:

a) su eismo sauga susijusios kategorijos, kurias apima informacijos paslauga, ir informacijos paslaugos teikimo aprėptis kelių tinkle;

b) informacija apie savo su eismo sauga susijusių eismo duomenų prieigos punktą ir naudojimosi juo sąlygas;

c) per savo prieigos punktą prieinamų su eismo sauga susijusių eismo duomenų formatas;

d) teikiant paslaugą naudojamos informacijos sklaidos galutiniams naudotojams priemonės.

Viešieji ir privatūs kelių valdytojai, paslaugų teikėjai ir eismo informacijos transliuotojai po bet kokio savo paslaugų teikimo pakeitimo nedelsdami atnaujina savo atitikties deklaraciją.

3. Paskirtosios nacionalinės įstaigos atsitiktine tvarka patikrina tam tikro viešųjų ir privačių kelių valdytojų, paslaugų teikėjų ir eismo informacijos transliuotojų skaičiaus deklaracijų tikslumą ir paprašo pateikti atitikties 3–8 straipsniuose nustatytiems reikalavimams įrodymą.

Paskirtosios nacionalinės įstaigos nacionalinėms institucijoms kasmet pateikia pateiktų deklaracijų ir atsitiktine tvarka atliktų patikrinimų rezultatų ataskaitą.“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

16 2013 m. gruodžio 12 d. Čekijos Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė du ieškinius dėl deleguotųjų reglamentų Nr. 885/2013 ir 886/2013 panaikinimo (toliau kartu – ginčijami reglamentai).

17 Grįsdama savo ieškinius Čekijos Respublika nurodo tris pagrindus, susijusius, pirma, su Direktyvos 2010/40 7 straipsnio 1 dalies, siejamos su šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalimi ir 6 straipsniu, pažeidimu tiek, kiek priimdama ginčijamus reglamentus Komisija viršijo šioje nuostatoje nustatytas įgaliojimų ribas, antra, su SESV 290 straipsnio pažeidimu tiek, kiek Komisija, priimdama ginčijamus reglamentus, viršijo savo įgaliojimus ne pagal teisėkūros procedūrą priimti šiame straipsnyje numatytus deleguojamuosius teisės aktus, ir, trečia, su ESS 13 straipsnio 2 dalies pažeidimu tiek, kiek priimdama ginčijamus reglamentus Komisija viršijo sutartimis suteiktus įgaliojimus.

18 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visus šiuos pagrindus, taigi ir abu ieškinius.

Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

19 Visų pirma Čekijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą;

– visiškai panaikinti ginčijamus reglamentus ir

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

20 Nepatenkinus šių reikalavimų Čekijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą;

– panaikinti Reglamento Nr. 885/2013 3 straipsnio 1 dalį, 8 straipsnį ir 9 straipsnio 1 dalies a punktą ir Reglamento Nr. 886/2013 5 straipsnio 1 dalį, 9 straipsnį ir 10 straipsnio 1 dalies a punktą ir

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

21 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

22 Pirmuoju pagrindu Čekijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 38–44 punktuose nuspręsdamas, kad ginčijamuose reglamentuose valstybėms narėms nėra nustatoma pareiga savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, pažeidė teisinio saugumo principą. Visų pirma šiuose reglamentuose yra įprastinė nuostata dėl visų jų nuostatų privalomumo ir jų tiesioginio taikymo visose valstybėse narėse. Be to, minėtų reglamentų motyvuojamosiose dalyse nurodyta, kad Komisija siekė nustatyti pareigą įdiegti ITS visose valstybėse narėse. Nuspręsdamas, kad ginčijami reglamentai turi būti siejami su Direktyva 2010/40, Bendrasis Teismas aiškino šiuos reglamentus priešingai teisės normoms. Dėl tokio požiūrio valstybės narės atsidūrė neaiškioje teisinėje padėtyje, kuri yra nepriimtina teisinio saugumo principo požiūriu.

23 Komisija mano, kad apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

24 Apeliacinio skundo pirmuoju pagrindu Čekijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą nusprendus, kad ginčijamuose reglamentuose valstybėms narėms nėra nustatoma pareiga savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų.

25 Šiuo klausimu iš karto reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia Čekijos Respublika, šiuose reglamentuose nėra jokios nuostatos, numatančios aiškią pareigą valstybėms narėms savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų.

26 Konkrečiai kalbant, tokia aiški pareiga neišplaukia nė iš vieno reglamento standartinių nuostatų, įtvirtintų jų teksto pabaigoje, pagal kurias jų tekstas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse. Iš tiesų šiomis standartinėmis nuostatomis, kurios atitinka SESV 288 straipsnio antros pastraipos antrą sakinį, tik paskelbiama, kad ginčijamų reglamentų turinys yra privalomas visose valstybėse narėse, kaip matyti iš kitų šių reglamentų nuostatų, tačiau nepatikslinama, ar šis teksto turinys apima pareigą įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų.

27 Dėl kitų šių reglamentų nuostatų Čekijos Respublika neteigia, kad juose numatyta aiški pareiga valstybėms narėms savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, ir bet kuriuo atveju taip nėra. Konkrečiai kalbant, Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 3 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento Nr. 886/2013 5 straipsnio 1 dalyje šiuo klausimu nenustatyta jokia aiški pareiga.

28 Nesant aiškios pareigos, išplaukiančios iš tų pačių ginčijamų reglamentų formuluočių, pagal kurią visos valstybės narės privalo savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, Čekijos Respublikos argumentai, kad šių reglamentų aiškinimas atsižvelgiant į Direktyvą 2010/40, kuria rėmėsi Bendrasis Teismas, prieštarauja teisės normoms, negali būti priimti.

29 Atvirkščiai, svarbu pažymėti, kad, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 27 ir 28 punktuose, kiekvieno iš minėtų reglamentų 1 straipsnyje numatyta, kad juo nustatomos reikalingos specifikacijos „pagal Direktyvą 2010/40“. Taigi, šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje valstybėms narėms nustatyta pareiga imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad būtų taikomos Komisijos patvirtintos specifikacijos „diegiant “ ITS prietaikas ir paslaugas, pažymint, kad tai „neturi įtakos kiekvienos valstybės narės teisei spręsti dėl tokių ITS prietaikų ir paslaugų įdiegimo jos teritorijoje“.

30 Taigi, iš kiekvieno ginčijamo reglamento 1 straipsnyje pateiktos nuorodos į Direktyvą 2010/40 aiškiai matyti, kad pastarieji neįpareigoja valstybių narių savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, o tik įpareigoja imtis reikiamų priemonių, kad diegiant ITS prietaikas ir paslaugas būtų taikomos minėtuose reglamentuose nurodytos specifikacijos.

31 Čekijos Respublikos argumentas, kad ginčijamuose reglamentuose pateiktuose atitinkamuose motyvuose aiškiai nurodytas Komisijos ketinimas visas valstybes nares įpareigoti įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, taip pat negali būti priimtas.

32 Iš tiesų, kaip teigia generalinis advokatas išvados 31 ir 32 punktuose, toks tikslas neišplaukia iš šių motyvuojamųjų dalių. Nors iš jų matyti, kad Komisija pirmenybę teikia privalomam ITS prietaikų ir paslaugų įdiegimui visose valstybėse narėse, jos neleidžia daryti išvados, kad ginčijamais reglamentais siekiama įgyvendinti tokį scenarijų.

33 Kiek tai susiję su Čekijos Respublikos argumentu, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 40 punkte aiškino ginčijamus reglamentus atsižvelgdamas į Direktyvą 2010/40, pažymėtina, jog pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją antrinės Sąjungos teisės aktai, kiek įmanoma, turi būti aiškinami pagal pagrindinį teisės aktą (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Pie Optiek*, C-376/11, EU:C:2012:502, 34 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Taigi, kaip matyti iš šio sprendimo 27–29 punktų, tai, kaip Bendrasis Teismas aiškina ginčijamus reglamentus, atitinka tiek jų pačių tekstą, tiek Direktyvą 2010/40.

34 Taigi Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose teisingai nusprendė, kad Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 3 straipsnio 1 dalyje ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 5 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad šiuose straipsniuose numatytos pareigos nurodyti kelių tinklo zonas arba ruožus siekiant įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, taikomos tik tuomet, jeigu valstybė narė yra nusprendusi jas įdiegti.

35 Taigi pirmasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

36 Apeliacinio skundo antruoju pagrindu Čekijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą pažeidus SESV 290 straipsnį, kai jis padarė išvadą – konkrečiai skundžiamo sprendimo 58–63 punktuose, – kad Komisija neperžengė Direktyvos 2010/40 7 straipsnyje nustatyto įgaliojimų delegavimo ribų, kai įpareigojo valstybes nares įsteigti kontrolės įstaigą, kuri numatyta Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 1 dalyje ir atitinkamai Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio 1 dalyje, nes šiose nuostatose numatyta, jog valstybės narės paskiria nacionalinę įstaigą, kuri vertina, ar skirtingi operatoriai laikosi šiuose reglamentuose nustatytų reikalavimų (toliau – kontrolės įstaiga).

37 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas klaidingai manė, kad nebuvo būtina, jog pagrindinis aktas aiškiai apibrėžtų Komisijos įgaliojimų turinį ir taikymo sritį. Pakanka, kad Komisija, turėdama diskreciją, nustatytų, kad kontrolės įstaigos įsteigimas yra būtinas siekiant pagrindinio akto tikslų. Čekijos Respublikos teigimu, Direktyvos 2010/40 7 straipsnyje nurodyto įgaliojimų delegavimo turinį ir taikymo sritį apibrėžia nuostatos, kurios aiškiai išvardytos šios direktyvos 6 straipsnio 4 dalyje. Tokios nuostatos nesuteikia teisės įsteigti kontrolės įstaigą.

38 Komisija atsikerta, kad SESV 290 straipsnis suteikia Sąjungos teisės aktų leidėjui laisvę apibrėžti – bendrai arba, atvirkščiai, išsamiai – įgaliojimų delegavimo turinį, ir vienintelis apribojimas yra tas, kad jis negali būti susijęs su pagrindinio akto esminėmis nuostatomis.

39 Kiek tai susiję su Direktyvoje 2010/40 numatytu įgaliojimų delegavimu, jos 7 straipsniu Komisija įgaliojama priimti „specifikacijas“ laikydamasi atitinkamų šios direktyvos, atsižvelgiant į ją visą, nuostatų, visų pirma, bet ne tik 6 straipsnio ir II priedo. Taigi, jos 6 straipsnio 4 dalyje tik neišsamiai išvardijamos nuostatų, kurios gali būti nurodytos tokioje specifikacijoje, rūšys. Bet kuriuo atveju minėtos direktyvos 6 straipsnio 4 dalies c punkte tarp nuostatų rūšių, kurios gali būti nustatytos specifikacijoje, aiškiai nurodytos „organizacinės nuostatos“, o tai savaime pateisina Komisijos teisę įpareigoti valstybes nares įsteigti aptariamą kontrolės įstaigą.

Teisingumo Teismo vertinimas

40 Apeliacinio skundo antruoju pagrindu Čekijos Respublika iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirmą sakinį, kai Direktyvos 2010/40 7 straipsnyje nustatytą įgaliojimų delegavimą aiškino kaip leidžiantį Komisijai įpareigoti valstybes nares įsteigti kontrolės įstaigą.

41 Kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 51 punkte, Direktyvos 2010/40 7 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Komisija pagal SESV 290 straipsnį gali priimti deleguotuosius teisės aktus, „susijusius su specifikacijomis“, „laikydamasi atitinkamų šios direktyvos nuostatų, visų pirma 6 straipsnio ir II priedo“.

42 Šios direktyvos 4 straipsnio 17 punkte sąvoka „specifikacija“ apibrėžta kaip „privaloma priemonė, kuria nustatomos nuostatos, apimančios reikalavimus, procedūras ir kitas atitinkamas taisykles“.

43 Šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Komisija priima specifikacijas, būtinas ITS diegimo ir operacinio naudojimo suderinamumui, sąveikai ir tęstinumui užtikrinti vykdant prioritetinius veiksmus.

44 Skundžiamo sprendimo 58–62 punktuose Bendrasis Teismas Direktyvos 2010/40 7 straipsnio 1 dalyje nustatytą įgaliojimų delegavimą aiškino taip, kad juo leidžiama Komisijai priimti specifikacijas „laikantis visų Direktyvos 2010/40 nuostatų, o ne tik jos 6 straipsnio“. Pasirėmęs Direktyvos 4 straipsnio 17 dalimi, 5 straipsnio 1 dalimi, 6 straipsnio 4 dalies c punktu ir 6 straipsniu, Bendrasis Teismas šio sprendimo 62 punkte padarė išvadą, kad šiuo įgaliojimų delegavimu Komisijai suteikiama teisė nustatyti kontrolės mechanizmą „laikantis visų Direktyvos 2010/40 nuostatų, visų pirma jos 6 straipsnio 1 dalyje ir II priede nustatytų tikslų“.

45 Šio sprendimo 63 punkte Bendrasis Teismas šiuo klausimu patikslino, jog „pakanka to, kad Komisija, turėdama diskreciją, nusprendė, kad tokios įstaigos paskyrimas buvo reikalingas siekiant užtikrinti suderinamumą, sąveikumą ir tęstinumą [diegiant ITS]“.

46 Šiame vertinime padaryta teisės klaida.

47 Nors pagal Direktyvos 2010/40 7 straipsnį Komisija privalėjo priimti specifikacijas siekdama laikytis ne tik šios direktyvos 6 straipsnio, bet ir jos visų kitų atitinkamų nuostatų, vis dėlto pagal SESV 290 straipsnį jos minėtame 7 straipsnyje nustatytas įgaliojimų delegavimas negali būti aiškinamas kaip leidžiantis Komisijai viršyti tai, kas nustatyta šios direktyvos 6 straipsnyje, kurio 1 dalyje aiškiai apibrėžiamas ne tik specifikacijų tikslas, bet ir jų turinys ir taikymo sritis, o jo 4 dalyje aiškiai nustatomos priemonės, kurios gali būti jų objektas.

48 Iš tiesų SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirmame sakinyje nustatyta, kad įgaliojimų delegavimo tikslai, turinys, taikymo sritis ir trukmė aiškiai apibrėžiami įstatymo galią turinčiuose teisės aktuose.

49 Dėl šio reikalavimo Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad jis reiškia, jog suteikiami deleguotieji įgaliojimai priimti taisykles, kurios būtų įtrauktos į teisės normų sistemą, apibrėžtą pagal teisėkūros procedūrą priimtu pagrindiniu aktu (2014 m. kovo 18 d. Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba*, C-427/12, EU:C:2014:170, 38 punktas; 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba*, C-88/14, EU:C:2015:499, 29 punktas ir 2016 m. kovo 17 d. Sprendimo *Parlamentas / Komisija*, C-286/14, EU:C:2016:183, 30 punktas). Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją visų pirma reikalaujama, kad suteikti įgaliojimai būtų pakankamai aiškiai apibrėžti, o tai reiškia, kad turi būti aiškiai nustatytos šių įgaliojimų ribos, ir Komisijos naudojimąsi jais būtų galima griežtai kontroliuoti remiantis Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytais objektyviais kriterijais (šiuo klausimu žr. 1988 m. liepos 5 d. Sprendimo *Central-Import Münster*, 291/86, EU:C:1988:361, 13 punktą; 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Alliance for Natural Health ir kt.*, C-154/04 ir C-155/04, EU:C:2005:449, 90 punktą).

50 Šiomis aplinkybėmis reikia iš karto atmesti tokį Komisijos SESV 290 straipsnio aiškinimą, pagal kurį vienintelis apribojimas, kuris taikomas Sąjungos teisės aktų leidėjui organizuojant įgaliojimų delegavimą, yra draudimas deleguoti teisę priimti atitinkamos srities esmines nuostatas.

51 Toks aiškinimas neatitinka šios nuostatos teksto ir esmės. Iš tiesų įgaliojimų delegavimas remiantis minėta nuostata suteikia Komisijai teisę vykdyti Sąjungos teisės aktų leidėjo funkcijas, nes ši nuostata jai leidžia papildyti arba pakeisti neesmines pagal teisėkūros procedūrą priimto teisės akto nuostatas. Šiuo klausimu SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirmame sakinyje nustatytu reikalavimu konkrečiai siekiama užtikrinti, kad tokia teisė išplaukia iš teisės aktų leidėjo sprendimo ir kad Komisijai ja naudojantis laikomasi sistemos, kurią pagrindiniame akte nustatė pats minėtas teisės aktų leidėjas. Šiuo tikslu aktų leidėjas, laikydamasis šios nuostatos, privalo numatyti jame nurodytų Komisijos įgaliojimų ribas, t. y. tikslus, turinį, taikymo sritį ir trukmę.

52 Iš tiesų, kaip teigia Komisija, pagal SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirmą sakinį Sąjungos teisės aktų leidėjui leidžiama deleguoti Komisijai vertinimo diskreciją jo deleguojamiems įgaliojimams įgyvendinti, kuri, atsižvelgiant į atitinkamos srities ypatumus, gali būti didesnė ar mažesnė. Vis dėlto įgaliojimų delegavimas, kaip tai suprantama pagal SESV 290 straipsnį (ir bet kokia vertinimo diskrecija, kuri jame gali būti nustatyta), turi neviršyti pagrindiniame akte nustatytų ribų (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Dyson / Komisija*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53 punktą).

53 Tokį SESV 290 straipsnio aiškinimą, be to, patvirtina 2011 m. birželio 24 d. Komisijos tarnybų gairių dėl deleguotųjų aktų (SEC(2011) 855), kurios, nors ir nėra privalomos Teisingumo Teismui, gali būti naudingas įkvėpimo šaltinis, 52 punktas (2016 m. kovo 17 d. Sprendimo *Parlamentas / Komisija*, C-286/14, EU:C:2016:183, 43 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Iš tiesų Komisija jose nurodo, kad „teisės aktų leidėjas turi aiškiai ir tiksliai apibūdinti įgaliojimus, kuriuos jis nori deleguoti Komisijai“, kad „negalima pateikti neaiškių formuluočių“ ir kad „įgaliojimai neturi būti deleguojami Komisijai paprasčiausiai parengiant neišsamų priemonių, kurių gali būti imtasi, sąrašą“.

54 Šiomis aplinkybėmis SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirmas sakinys nesuteikia Sąjungos teismui teisės šia nuostata pateisinti reikalaujamų ribų, kurias turi nustatyti pats teisės aktų leidėjas ir kurios yra privalomos Komisijai naudojantis įgaliojimų delegavimo teise, nebuvimo.

55 Taigi, šiuo atveju užuot laikęsis teisės akto nustatytų reikalavimų, kaip reikalaujama pagal minėtą nuostatą, Bendrasis Teismas išaiškino Direktyvos 2010/40 7 straipsnyje numatytą įgaliojimų delegavimą atsižvelgdamas tik į įgaliojimų tikslus, tačiau neužtikrino, kad jų delegavimo turinys ir taikymo sritis taip pat būtų apibrėžti, ir paliko tai Komisijos diskrecijai.

56 Vis dėlto primintina, kad tais atvejais, kai Bendrojo Teismo sprendimo motyvais pažeidžiama Sąjungos teisė, tačiau šio sprendimo rezoliucinė dalis pasirodo pagrįsta kitais teisiniais motyvais, dėl tokio pažeidimo šis sprendimas neturi būti panaikintas, tačiau reikia pakeisti jo motyvus (šiuo klausimu žr.

2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija ir kt. / Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 150 punktą ir 2015 m. kovo 5 d. Sprendimo *Komisija ir kt. / Versalis ir kt.*, C-93/13 P ir C-123/13 P, EU:C:2015:150, 102 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

57 Taip yra nagrinėjamu atveju.

58 Kaip teigia generalinis advokatas savo išvados 59 ir 65 punktuose, Direktyvos 2010/40 7 straipsnio 1 dalis, siejama su šios direktyvos 6 straipsnio 4 dalies c punktu, suteikia Komisijai pakankamą pagrindą įsteigti kontrolės įstaigą.

59 Iš tiesų, kaip išplaukia iš šio sprendimo 47 punkto, šios direktyvos 6 straipsnyje aiškiai apibrėžiamas ne tik specifikacijų, kurias gali priimti Komisija, tikslas, bet ir jų turinys bei taikymo sritis. Pagal šio straipsnio 4 dalies c punktą atitinkamais atvejais, priklausomai nuo specifikacijos srities, į specifikaciją įtraukiamos „organizacinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius įsipareigojimus“.

60 Taigi, reikia patikrinti, ar Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnis ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnis yra organizacinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius įsipareigojimus.

61 Iš tiesų, kaip Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 57 ir 64 punktuose, iš šių straipsnių matyti, kad kontrolės įstaigos funkcija yra vertinti, kaip skirtingi atitinkami operatoriai laikosi ginčijamuose reglamentuose nustatytų specifikacijų. Šiuo tikslu pagal minėtus straipsnius reikalaujama, kad ši kontrolės įstaiga būtų nepriklausoma ir nešališka. Be to, juose atitinkami operatoriai įpareigojami minėtai įstaigai pateikti savo identifikacinius duomenis, savo teikiamos informacijos paslaugos aprašą ir deklaraciją, kad laikomasi nustatytų reikalavimų. Galiausiai šiuose straipsniuose taip pat numatyta, kad kontrolės įstaiga atsitiktine tvarka patikrina tam tikro operatorių skaičiaus deklaracijų tikslumą ir atitinkamoms nacionalinėms institucijoms kasmet pateikia pateiktų deklaracijų ir atsitiktine tvarka atliktų patikrinimų rezultatų ataskaitą.

62 Taigi, viena vertus, Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnis ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnis yra „organizacinio“ pobūdžio, nes juose numatyta įsteigti kontrolės įstaigą ir organizuoti jos veiklą, o jos funkcija būtų įvertinti, kaip skirtingi operatoriai laikosi ginčijamuosiuose reglamentuose nustatytų specifikacijų; juose taip pat reikalaujama, kad ši kontrolės įstaiga būtų nepriklausoma ir nešališka.

63 Kita vertus, minėtos nuostatos „apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius įsipareigojimus“, kadangi jomis atitinkami operatoriai įpareigojami minėtai įstaigai pateikti savo identifikacinius duomenis, savo teikiamos informacijos paslaugos aprašą ir deklaraciją, kad laikomasi nustatytų reikalavimų.

64 Šios Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 4 dalies c punkto aiškinimo nepaneigia Čekijos Respublikos argumentas, kad Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalis leidžia pasirinkti priemones, kurios būtų įgyvendinamos siekiant garantuoti ITS prietaikų taikymą ir paslaugų teikimą valstybėse narėse.

65 Iš tiesų minėto 5 straipsnio 1 dalyje valstybės narės yra tik įpareigojamos imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad ITS prietaikoms ir paslaugoms būtų taikomos Komisijos patvirtintos specifikacijos. Taigi ši nuostata neturi įtakos šių specifikacijų turiniui.

66 Kadangi skundžiamo sprendimo rezoliucinė dalis yra pagrįsta, antrąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

67 Trečiojo pagrindo pirmoje dalyje Čekijos Respublika teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė savo pirmoje instancijoje nurodytus argumentus, kai skundžiamo sprendimo 39 punkte konstatavo, jog ji su Komisija sutarė, jog ginčijami reglamentai netaikomi, jeigu valstybė narė savo teritorijoje nėra nusprendusi įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų.

68 Šio pagrindo antroje dalyje Čekijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą ignoravus jos argumentą, kad Komisijos ketinimas nustatyti pareigą visoms valstybėms narėms įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų aiškiai išplaukia iš ginčijamų reglamentų atitinkamų motyvuojamųjų dalių.

69 Galiausiai minėto pagrindo trečia dalis yra susijusi su tuo, kad Bendrasis Teismas klydo atmesdamas jos argumentą, jog kontrolės įstaiga susijusi su atitinkamos srities esminėmis nuostatomis, kurios negali būti įgaliojimų delegavimo objektas.

70 Komisija ginčija šiuos argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

71 Kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 85 punkte, trečiojo pagrindo pirma dalis grindžiama klaidingu skundžiamo sprendimo 39 punkto pirmo sakinio aiškinimu. Iš tiesų, priešingai, nei teigia Čekijos Respublika, Bendrasis Teismas nustatė šalių susitarimą ne dėl pačių ginčijamų reglamentų aiškinimo, o tik dėl Direktyvos 2010/40 aiškinimo.

72 Dėl apeliacinio skundo trečiojo pagrindo antros dalies, kuria Čekijos Respublika iš esmės teigia, jog Bendrasis Teismas aiškiai neatsakė į jos argumentus, susijusius su atitinkamais ginčijamų reglamentų motyvais, reikia priminti, kad remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnį ir 53 straipsnio pirmą pastraipą Bendrajam Teismui tenkanti pareiga motyvuoti savo sprendimus neįpareigoja šio teismo nuosekliai pateikti detalaus atsakymo į kiekvieną bylos šalių pateiktą argumentą. Taigi motyvavimas gali būti numanomas su sąlyga, kad iš jo suinteresuotiesiems asmenims aišku, kodėl buvo imtasi nagrinėjamų priemonių, o Teisingumo Teismui juo suteikiama pakankamai informacijos, kad jis galėtų vykdyti teisminę kontrolę (2011 m. kovo 29 d. Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija* ir *Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.*, C-201/09 P ir C-216/09 P, EU:C:2011:190, 78 punktas ir 2016 m. kovo 8 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

73 Taigi, kaip teigia generalinis advokatas išvados 89 punkte, Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 35–44 punktuose nurodyti argumentai yra aiškūs ir suprantami ir leidžia tiek Čekijos Respublikai žinoti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas atmetė nurodytą pagrindą, tiek Teisingumo Teismui turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti jam priklausančią teisminę kontrolę. Darytina išvada, kad skundžiamas sprendimas šiuo klausimu yra pakankamai motyvuotas.

74 Trečiojo pagrindo trečioje dalyje Čekijos Respublika kritikuoja Bendrąjį Teismą atmetus jos argumentą, kad kontrolės įstaiga yra susijusi su „esmine nuostata“, kaip tai suprantama pagal SESV 290 straipsnį, ir negali būti įgaliojimų delegavimo objektas.

75 Šiuo klausimu primintina, kad pagal SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos antrą sakinį esminės atitinkamos srities nuostatos nustatomos tik pagal teisėkūros procedūrą priimtame akte, todėl negali būti įgaliojimų delegavimo objektas.

76 Šis draudimas deleguoti įgaliojimus, susijusius su atitinkamos srities esminėmis nuostatomis, be to, atitinka Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją (šiuo klausimu žr. 1970 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Köster, Berodt & Co.*, 25/70, EU:C:1970:115, 6 punktą ir 2012 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-355/10, EU:C:2012:516, 64 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

77 Pagal šią jurisprudenciją atsakymas į klausimą, kokios tam tikros srities nuostatos turi būti laikomos esminėmis, nepriklauso vien nuo Sąjungos teisės aktų leidėjo vertinimo, bet, priešingai, turi būti pagrįstas objektyviais įrodymais, kuriuos galėtų patikrinti teismas. Šiuo klausimu būtina atsižvelgti į atitinkamos srities charakteristikas ir ypatybes (2012 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-355/10, EU:C:2012:516, 67 ir 68 punktai ir 2016 m. birželio 22 d. Sprendimo *DK Recycling und Roheisen / Komisija*, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 48 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

78 Nuostata laikoma esmine, kaip tai suprantama pagal SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos antrą sakinį, pirmiausia tuomet, kai siekiant ją priimti reikalingi politiniai sprendimai, priskirtini paties Sąjungos teisės aktų leidėjo atsakomybei, nes tai reikalauja palyginti skirtingus interesus, remiantis įvairiapusiu vertinimu, arba ji leidžia taip smarkiai kištis į pagrindines atitinkamų asmenų teises, kad būtinas Sąjungos teisės aktų leidėjo įsikišimas (šiuo klausimu žr. 2012 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-355/10, EU:C:2012:516, 65, 76 ir 77 punktus).

79 Šiuo atveju Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 72 punkte atmetė Čekijos Respublikos argumentą, kad kontrolės įstaigos įsteigimas yra susijęs su atitinkamos srities esmine nuostata, kuri negali būti įgaliojimų delegavimo objektas, ir padarė išvadą, jog šiuo klausimu pakako konstatuoti, jog Komisija neviršijo jai Direktyva 2010/40 suteiktų įgaliojimų.

80 Toks vertinimas yra teisiškai klaidingas.

81 Iš tiesų SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos antru sakiniu, kuriame aiškiai nurodyta, kad atitinkamos srities nuostatos gali būti nustatytos tik pagal teisėkūros procedūrą priimtame teisės akte ir todėl negali būti delegavimo objektas, apribojama Sąjungos teisės akto leidėjo laisvė įgaliojimų delegavimo srityje. Šia nuostata iš tiesų siekiama, kad teisė priimti su tokiomis nuostatomis susijusius sprendimus būtų suteikta tik minėtam teisės aktų leidėjui.

82 Taigi skundžiamajame sprendime Bendrasis Teismas neišnagrinėjo, ar kontrolės įstaigos įsteigimas yra susijęs su esmine nuostata, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, tačiau neatmetė galimybės, kad taip galėjo būti. Skundo antrasis pagrindas grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino Komisijai pagal Direktyvos 2010/40 7 straipsnį suteiktų įgaliojimų apimtį.

83 Taip Bendrasis Teismas pažeidė SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos antrą sakinį. Iš tiesų, priešingai, nei nustatyta šioje nuostatoje, Bendrasis Teismas neužtikrino, kad šioje byloje teisė nustatyti taisykles, susijusias su atitinkamos srities esminėmis nuostatomis, būtų suteikta tik Sąjungos teisės aktų leidėjui, ir ji negali būti įgaliojimų delegavimo objektas.

84 Vis dėlto, kadangi skundžiamo sprendimo rezoliucinė dalis pagrįsta kitu teisiniu motyvu, reikia pakeisti motyvus, vadovaujantis 56 punkte nurodyta jurisprudencija.

85 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjui negalima palikti teisės spręsti, ar nuostata laikytina „esmine“, nes tai priklauso nuo kriterijų, išplaukiančių iš objektyvaus SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos antro sakinio aiškinimo, tarp kurių, be kita ko, yra ir nurodytieji šio sprendimo 78 punkte.

86 Šiuo atveju, atsižvelgiant į kontrolės įstaigos organizavimą, apibūdintą šio sprendimo 61 punkte, darytina išvada, kad jos įsteigimas nereiškia nei politinio sprendimo, nei tokio smarkaus kišimosi į pagrindines atitinkamų ūkio subjektų teises, kad būtų būtinas Sąjungos teisės aktų leidėjo įsikišimas. Konkrečiai kalbant, šios įstaigos kompetencija iš esmės lieka apribota informacijos rinkimu ir

vertinimo ataskaitų pateikimu. Pasekmės, kurių po jos įsteigimo atsiranda atitinkamiems ūkio subjektams, apsiriboja pareiga minėtai įstaigai pateikti savo identifikacinius duomenis, savo teikiamos informacijos paslaugos aprašą ir deklaraciją, kad laikomasi nustatytų reikalavimų.

87 Taigi, priešingai, nei teigia Čekijos Respublika, kontrolės įstaigos įsteigimas nėra susijęs su atitinkamos srities „esmine nuostata“, kaip tai suprantama pagal SESV 290 straipsnio 1 dalies antros pastraipos antrą sakinį.

88 Todėl visą ieškinio trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

89 Kadangi trys pagrindai atmesti, apeliacinį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

90 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė.

91 Kadangi Komisija reikalavo priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.